

Je načase
získat späť
starý život

Dlhá

HRANA

ELENA ARMAS

IKAR

Dhá **HRA**

ELENA ARMAS

Dhá
HRA

Preložila Anna Kolčiterová

IKAR

Elena Armas
The Long Game

Copyright © 2023 by Elena Armas
Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency
All Rights Reserved
Translation © 2024 by Anna Kolčiterová
The cover design by Emma Van Deun
The Cover illustrations by Marcela Herrera
Slovak edition © 2024 by IKAR, a. s.

Z anglického originálu The Long Game
(Atria Paperbeck, New York 2023)
preložila Anna Kolčiterová.
Redigovala Jana Šipická.
Obálku upravil Augustín Putera.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava, v roku 2024
ako svoju 2 228. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán Stará škola, s. r. o.

ISBN 978-80-551-9434-9

*Pre všetky dievčatá, čo už raz
či dvakrát stratili rozum.
No a čo?
Len nech majú krásne pocity.*

PRVÁ KAPITOLA

Adalyn

Hlava mu po údere padla z pliec a dokotúlala sa mi k nohám. Cítila som, ako mi na chrbte naskočili zimomriavky a rozšírili sa po celom tele.

Mala som tú scénu poznať. Mala som si pamätať tie zábery, pretože som to už raz prežila. Lenže to tak nebolo. Ticho, čo zavládlo v kancelárii Miami Flames, akoby vysalo všetok vzduch, ocitli sme sa vo vákuu a mne zovrelo žalúdok. A keď sa jeden z kameramanov šeptom spýtal: „Počuj, točíš to?“, tuším som celkom prestala dýchať.

Božemôj. Čože?

Z bezhlavého kostýmu tímového maskota Sparkla sa vystřčila Paulova hlava a mňa prepadla panika.

Paul zažmurkal. Tváril sa nahnevane a šokovane zároveň. Potom zanadával: „Preskočilo ti?“

Pootvorila som ústa, akoby som mu chcela inštinktívne odpovedať. Teraz. Keď už na tom vôbec nezáležalo. „Ja –“

Záber náhle zamrzol. Prinútilo ma to zdvihnúť pohľad od iPadu, ktorý mi pripomenul tých chýbajúcich tridsať sekúnd, a pozrieť sa do tváre chlapovi, čo ho drží.

„Povedal by som, že už sme toho videli dosť,“ vyhlásil Andrew Underwood, miamsky veľkopodnikateľ, riaditeľ a generálny manažér tímu Miami Flames v jednej osobe.

„Nesúhlasím,“ zareagoval muž sediaci vedľa neho a začechtal sa. „Toto je krízové stretnutie a mali by sme poznať všetky fakty.“ Krízové stretnutie? „Vlastne,“ pokračoval David, „by sme si to mali celé prehrať od začiatku. Nezachytil som, čo si Adalyn hundrala pred dekapitovaním nášho drahého Sparkla. Iba vrčala alebo jej niečo rozumieť –“

„David,“ prerušil ho Andrew a položil iPad na obrovský stôl, ktorý nás delil. „Berme to vážne.“

„To aj berieme,“ súhlasil mladší z dvojice a ani som sa mu nemusela pozrieť do tváre, aby som vedela, že sa uškŕňa. Poznala som ten úškrn. Dokonca som ho občas aj pobozkala. Takmer rok som s ním chodila. A potom som pre neho pracovala, keď sa dostal na pozíciu, o ktorej som celý život snívala.

„To sa nevidí každý deň, aby vedúca personálneho oddelenia v ligovom klube v pätnástcentimetrových opätkoch útočila na tímového maskota.“ Vycítila alebo skôr počula som, ako sa ten úsmev rozširuje. Skamenela mi tvár. „Šokujúci vývin situácie. No zároveň je to –“

„Nepripustné,“ dokončil za neho Andrew. „To vedia všetci prítomní.“ Ostro a neodpustiteľne sa na mňa pozrel svetlomodrými očami. Ani ma to neprekvapilo. Poznala som ten pohľad. Celý život sa mi s ním ťažko vyrovnávalo. Pokračoval. „Adalynin výbuch sa nedá ospravedlniť, ale nezabudni, o koho ide. Je to moja dcéra.“

Nadvihla som bradu, akoby som tú poznámku neignorovala každý deň.

Adalyn Reyesová, úspešná dcéra riaditeľa futbalového klubu, pre ktorý pracuje celý život.

„Andrew, ospravedlňujem sa za ten tón,“ povedal David, a hoci jeho hlas zväžnel, stále som sa na neho nepozrela. Nedokázala som to. Nie po všetkom, čo sa zomlelo za posledných dvadsaťštyri hodín. Nie po tom, čo som sa dozvedela. „Ale ako zástupca riaditeľa mám obavy, aký bude mať tento incident dosah.“

Incident.

Pevne som stisla pery.

Otec nahlas preglgol, pohľad mu padol na iPad. Odomkol ho.

Behal prstom hore-dole, vpravo-vľavo, až sa mu podarilo otvoriť dokument. Mala som ho síce hore nohami, no aj tak som presne vedela, o čo ide. Šlo o univerzálny formulár na vyhlásenia médiám a tlači. Ten, čo teraz všetci používali. Vytvorila som systém farieb podľa priorít, vďaka ktorému práve celý displej svietil načerveno.

Načerveno, akože s najvyššou prioritou. Načerveno, pretože šlo o kritický incident.

Také niečo sme nemali na stole mesiace. Roky.

„Neautorizovala som to,“ zamrmlala som a prvý raz, odkedy otec pustil to video, som počula vlastný hlas. Odkášla som si. „Kým sa niečo dostane k manažmentu, musím to schváliť.“

Otec si však len vzdychol a ďalej listoval v správe. Mňa si nevšiml. Naklonila som sa bližšie. Mala pätnásť strán.

Rozšírili sa mi oči. „Môžem –“

„Mediálny vplyv incidentu,“ povedal. „Začnime s týmto.“

Znova som otvorila ústa, ale David sa ku mne naklonil. Rozptýlila ma jeho hriva blond vlasov. Stretli sa nám pohľady a okamžite som vedela, že vie niečo, čo ja neviem.

„Rýchlosť šírenia na sociálnych sieťach,“ pokračoval otec a ťukal pri tom ukazovákou na displej. V žalúdku sa

mi spravila hrča. Šírenia na sociálnych sieťach? Čo? Otec sa zamračil. „Aký je rozdiel medzi dojmom a pozretím?“

„O akých platformách hovoríme?“ rýchlo som sa opýtala a stiahla plecيا. „Preto to musím najprv schváliť. Za normálnych okolností k tomu napíšem aj poznámky. Ak mi dovolíte pozrieť sa na to –“

David nesúhlasne zakašlal a zrak mu padol na iPad v otvorených rukách. Potom zavtipkoval: „Andrew, povedal by som, že na tom veľmi nezáleží.“ Znova sa na mňa pozrel. „To video má na sociálnych sieťach šesť miliónov pozretí. Tomu asi všetci rozumieme.“

Video.

Šesť miliónov pozretí.

Na sociálnych sieťach.

Roztriasli sa mi kolená. *Celú* ma striaslo. A to sa mi nestávalo často.

Často mi ľudia vyčítali, že som ľadová kráľovná, že mám suchý humor, o úsmeve nehovoriac. Moja asistentka Kelly, ktorá sa ako jediná vo *Flames* pokúsila so mnou spriatelieť, sa netají tým, že ma nazvala kráľovnou netýkaviek. Väčšina ľudí mi však hovorí ľadová alebo snehová kráľovná, prípadne ma častujú akoukoľvek inou prezývkou odkazujúcou na chladnú ženu. Robím všetko pre to, aby sa ma to nedotklo.

Nikdy som nezaváhala. Nikdy som sa netriasla. Nikdy som nedovolila, aby sa mi veci dostali pod kožu.

Až dovčera, keď –

David sa zachechtal. „Ads, tvoje video sa šíri ako vírus.“

Keď som v 15-centimetrových opätkoch zaútočila na tímového maskota, ako povedal David.

Naplo ma. Sčasti pre meno *Ads*, ktoré som neznášala, a sčasti pretože... bože. Nemohla som tomu uveriť. Stala sa zo mňa hviezda sociálnych sietí. Vírus.

„Šeš' miliónov pozretí,“ povedal otec a pokýval hlavou, pretože ja som nedokázala vydať hláska. „Šeš' miliónov ľudí ťa videlo napáliť to do maskota, zaútočiť mu na tvár a odtrhnúť mu hlavu. Šeš' miliónov. To je celá populácia mesta Miami.“ Očerveneli mu uši. „Dokonca máš vlastný hešteg, #sparklesgate. A ľudia ho píšu, aby našli informácie o klube.“

„Nevedela som, že to niekto nahráva,“ zamrmlala som a tón vlastného hlasu sa mi protivil. „Netušila som, že v obehu je také video, ale –“

„Žiadne *ale*, Adalyn. Zaútočila si na kolegu.“ Slovo *zaútočila* viselo vo vzduchu a mne sklapli ústa naprázdno. „Paul je zamestnanec a Sparkles je entita patriaca k tímu. Je to fénix stelesňujúci Flames, nesmrteľnosť a premenu Miami Flames. Tvojho tímu. A ty si na neho zaútočila, kým boli v budove ľudia z médií na počesť nášho výročia. Novinári. Kamery. Hráči s rodinami. Preboha, pozerali sa na to deti.“

Preglgla som, no úpenlivo som sa snažila nedať na seba nič znať. Byť silná. V tejto situácii je najdôležitejší imidž. A ja som sa nemohla zosypať. Nie tu. Nie znova. „Rozumiem, vážne. Maskot Sparkles je dôležitý symbol a fanúšikovia ho zbožňujú. Ale slovo *útok* je trochu prehnané. Paula som fyzicky nenapadla, len som...“

„Len si čo?“ dožadoval sa otec.

Evidentne som dekapitovala 190-centimetrového vtáka z peny, polystyrénu s akrylovým zobákom nazývaného Sparkles, ktorý symbolizuje nesmrteľnosť. Podľa videodôkazov.

Vysloviť to nahlas by však ničomu nepomohlo, takže som celú večnosť, presnejšie päť sekúnd, sedela s pootvorenými ústami a ani nemukla.

Otec naklonil hlavu. „Nech sa páci, veľmi rád by som si vypočul vysvetlenie.“

Búšilo mi srdce. Nemala som však čo povedať. Viedlo by to k rozhovoru, na ktorý som nebola pripravená. Teraz určite nie a možno nikdy.

„Bol to...“ Odmlčala som sa. Stále sa mi nepáčiło, ako znie môj hlas. „Ostrý konflikt. Incident.“

David, ktorý posledných niekoľko minút nezvyčajne dlho mlčal, sa zachechtal a ja som sa v tvári, ktorú často označovali za ľahostajnú a chladnú, poriadne začervenala.

Otec s povzdychom položil iPad na stôl. „Máme šťastie, že David presvedčil Paula, aby nepodal trestné oznámenie.“

Trestné oznámenie. *Súd.*

Prišlo mi zle.

„Ponúkol som mu zvýšenie platu, čo, samozrejme, prijal,“ dodal David. „Veď to bol poriadne zvláštny výstup od našej veľmi vyrovnanej Adalyn.“

Tón, akým vyslovil slovo *vyrovnanej*, ma zasiahol ako úder do hrude, akoby šlo o zlú vlastnosť.

„Požiadali sme o záznam incidentu,“ pokračoval otec. „Keď si prakticky ušla z *miesta činu*. Nieкто to však zrejme natočil na mobil. David podozrieva niektorého zo stážistov, čo prišli s partiou kameramanov.“

David mlaskol. „Pravdu sa však asi nikdy nedozvieme.“

Neverila som tomu, čo sa deje. Bože, nemohla som uveriť, čo som to *spravila*.

Mala som zvláštny pocit. Cítila som v očiach teplo a zahmlilo mi to zrak. Bolí to – nie. Naozaj – nie. Určite sa mýlim. Teraz predsa nezačnem plakať.

„Je to len video,“ povedala som, nevedela som si spomenúť, kedy som naposledy plakala. „Prehrmí to.“ Oči ma páľili čoraz viac. „Jedno o internete naisto viem. Ako prišlo, tak odíde, nič nemá dlhú životnosť.“ Prečo som si nevedela vybaviť, kedy som naposledy plakala? „Zajtra si na to nik nespomenie.“

Davidovi pípol mobil. Vytiahol ho z vrecka. „Ach,“ povedal pri pohľade na displej. „Trochu o tom pochybujem. Zdá sa, že sme dostali hromadu otázok od médií. Na teba.“

To bolo dosť znepokojivé, ale došlo mi niečo iné. „Prečo...“ Zamračila som sa a mrkla na svoj mobil. Nič tam nebolo. „Ten mejl mal prísť mne. Prečo nie som v kópii?“ David mykol plecami a otec si nahlas vzdychol. Opäť som sa na neho pozrela a jeho výraz ma prinútil konať. „Môžeme to ešte zachrániť,“ povedala som zúfalo. „Ja to môžem zachrániť. Prisahám. Nájdem spôsob, ako vyťažiť z toľkej pozornosti. Aj ten hešteg. Dobre viete, že tímu sa teraz nedarí dostať na popredné stránky médií. Už sme na chvoste východnej konferencie tak dlho, že...“

Otcovi stvrdol výraz, jeho oči nadobudli ľadovomodrý odtieň. V miestnosti zavládlo ťaživé ticho.

A pri pohľade na jeho pohybujúce sa viečka nahor a nadol mi bolo jasné, že som prehrala. Vyslovila som nahlas to, čím som ho prepla. Že Flames sa obrátili na prach. Už vyše desať rokov sa nám nepodarilo prebojovať do play-off. Ani zďaleka sme počas zápasov nemávali vypredané. Táto jediná investícia Andrewovi Underwoodovi neprinášala dividendy. Stála ho viac než len peniaze. Prišiel o hrdosť.

„Myslela som len, že –“ začala som.

Už to však bolo stratené. „Flames si zavraždili maskota,“ prečítal z iPadu. „Čo povieš na takú pozornosť?“

Preglgla som. „Myslím si, že výrazom *vražda* to trochu prehnali.“

Prikývol a pokračoval. „Výročie Miami Flames sa končí jeho masakrom.“

„Ani *masaker* mi nepripadá ako správne slovo.“

Otec zdvihol prst. „Oblúbený miamský operenec skončil na ražni. Čia hlava bude nasledovať?“ Prst spočinul na

displeji a prehrnul stranu. „Sparkles si zaslúžil zomrieť.“ Ďalšia strana. „Lúbostný list premožiteľke vtákov.“

Premožiteľka vtákov. Kriste.

Zamračila som sa, čím som si vyslúžila Davidov uštipačný pohľad. „Tie médiá sa len vezú na vlne lacných klikov. Nie sú to žiadne vážne hodnotenia, ktoré by nás a našu značku mali trápiť. S tímom dám dokopy stratégiu. Vydáme vyhlásenie. Spravíme –“

„Dcéra Andrewa Underwooda, vlastníka Miami Flames, a bývalá modelka Maricela Reyesová na koberci po otrasnom incidente s tímovým maskotom.“

Čudný pocit, čo ma premkol, keď som vstúpila do kancelárie, sa mi rozlieval po chrbte. A po rukách. Cítila som ho na šiji.

Pokračoval. „Adalyn Reyesová utrhnutá z reťaze. Kto je dedička impéria Underwoodovcov?“ Zavrela som oči. „Miami Flames pod drobnohľadom. Že by sa klub definitívne rozpadal?“ Po chrbte mi stekala studená kvapka potu. „Rozpálila sa konečne nudná a fádna vedúca personálneho oddelenia? Takto vyzerá ženský hnev.“

Nudná a fádna.

Ženský hnev.

Konečne sa rozpálila.

Nezáležalo na tom, ako som v tej chvíli vystupovala. Nedokázala som ignorovať svoju malosť. Úbohosť. Sadla som si, ale ešte aj kostým na mieru mi pripadal pritesný. Pichľavý. Akoby som doň nepatrila.

„Nuž.“ Otcov hlas ma vrátil do reality. Sústredila som sa naň. Na jeho tvár. Na prísny pohľad. „Budem úprimný. Tieto vety sú trochu pridlhé na novinové titulky, ale asi to veľmi neprekáža, keďže trafili klinec po hlavičke.“ Prestávka. „Adalyn, ešte stále máš pocit, že z takejto pozornosti dokážeme profitovať?“

Pokrútila som hlavou.

Muž, ku ktorému som celé tie roky práce v klube vzhliadala a na ktorého som sa snažila urobiť čo najlepší dojem, si vzdychol. „Prezradiš nám aspoň, čo to malo, dočerta, znamenať?“ opýtal sa. Nebola som na tú otázku pripravená, takže som len mlčala a civela na neho.

„Ja...“ Nemohla som. Nedokázala som to.

Nie s Davidom po boku. Možno ak by sa ma spýtal včera, zastavil ma a dožadoval sa odpovede rovno tam, kým som *utekala z miesta činu*, ako tvrdil. Možno vtedy by som mu to prezradila. Vtedy som nebola vo svojej koži. Ale teraz to už nešlo.

Iba by som dosvedčila, že sa tie obvinenia zakladajú na pravde. Že som bola neprofesionálna. Nevhodná na danú pozíciu a pozíciu, na ktorú som ašpirovala. Ako by som mohla byť za niečo zodpovedná, keď som takto stratila nervy?

„Zlatko,“ povedal David a prinútil ma pozrieť sa mu do očí. Neverila som sama sebe, že som mu vôbec dovolila osloviť ma inak ako Adalyn. Teraz som už aspoň vedela, prečo mal ešte stále odvahu vysloviť to. „Si nejaká bledá. Si v poriadku?“

„Hej,“ zamrmlala som, hoci som nebola. Ani zďaleka. „Len je tu akosi teplo. A veľa som toho nenaspala.“ Odkašľala som si, zadívala sa otcovi do očí a tárala som dve na tri. „Vieš, ako usilovne pracujem, aká som oddaná klubu. Nemohol by si na to...“ Zabudnúť? Postaviť sa na moju stranu? Ignorovať fakty. Byť mojím otcom.

Andrew Underwood sa oprel o operadlo stoličky. Za chrbtom mu zapraskala koža. „Chceš, aby som sa k tebe zachoval inak len preto, že si moja dcéra?“

Áno, chcela som povedať. Len tento jediný raz. Znova ma však rozčaroval tlak v očiach.

„Nie.“ Rukou preťal vzduch pred sebou. „Ešte nikdy som to nespravil a nemienim s tým teraz začať. Si Underwoodová a máš na viac než prosieť o protekciu po tom, čo si zosmiešnila mňa aj celý klub.“

Zosmiešnila. Zosmiešnila som seba, otca aj klub.

Vždy som bola hrdá na to, že ma neovplyvnili otcove slová a činy ako môjho šéfa. Pravda však bola, že ovplyvnili. Tento pracovný vzťah bol jediný, aký sme my dvaja mali.

Mali sme len toto.

„Porušila si etický kódex,“ pokračoval. „To ma oprávňuje vyraziť ťa. A nemôžeš sa na mňa ani krivo pozrieť.“

Mimovoľne som cúvla.

Andrew Underwood mlčal a pri pohľade na mňa sa mu stiahli zreničky. Prešla celá večnosť, kým položil ruky na stôl. „Nepáčia sa mi tie výzvy médií, čo Davidovi celý deň chodia.“ Naklonil hlavu. „Si na rane, takže chcem, aby si odišla z Miami, kým to nevyriešime.“

David niečo zamrmľal, ale nezachytila som to. V hlave mi zvonili otcove slová.

Kým to nevyriešime. Takže sa to dá zachrániť.

Otec vstal. „Tvoja asistentka. Ako sa volá?“

„Kelly,“ odpovedal David za mňa.

„Prevezme za teba komunikáciu s médiami,“ pokračoval otec. „Adalyn, pred odchodom jej všetko vysvetli.“ Ukročil vpravo, otvoril zásuvku a pozrel sa na mňa. „Ty sa daj do poriadku a nechaj nás všetko vyžehliť.“ Schoval iPad. „A bolo by dobré, ak by si nič nespomenula mame. Keď sa dozvie, že som jediná dcéru na zvyšok sezóny poslal preč, bude mi píliť uši.“

Preč.

Na zvyšok sezóny.

To sú ešte týždne. Mesiace. Preč z Flames a Miami.

Prikývla som.

„Zajtra odídeš. Pracovne. Riešime jeden dobročinný program, ktorý si vyžaduje tvoju prítomnosť a tvoju novoobjavenú vášeň.“ Odmlčal sa. „Už o tom vlastne nejaký čas uvažujem. Teraz nastal vhodný čas.“ Obišiel stôl. „A Adalyn? Očakávam, že to budeš brať rovnako vážne ako svoju prácu tu. Nesklam ma.“

DRUHÁ KAPITOLA

Adalyn

„Green Warriors?“

Vzdychla som si a mrkla na mobil na prístrojovej doske prenajatého auta.

„Si si istá, že sa ten tím tak volá?“ Z reproduktora sa znova ozval Matthewov hlas. „Nikdy som o nich nepočul. Nejde náhodou o Charlottských bojovníkov?“

„Asi by som vedela, keby ma poslali k tímu MLS Charlottskí bojovníci.“ Klesli mi plecia a rukami som pevne zvierala volant. Snažila som sa pôsobiť čo najveselšie. V tej chvíli to však vyznelo dosť skepticky. „Ide o nejaký dobročinný projekt, takže to bude niečo menšie.“

„Dobre, menšie,“ zamrmal a v pozadí som začula údery do klávesnice. „Nepripadá ti zvláštne, že hoci si už na ceste, stále nevieš, prečo tam vlastne ideš? Nemala by si mať predtým nejaký brífing?“

„Zvláštne situácie si žiadajú zvláštne riešenia,“ odpovedala som. „Niečo som však mala. Mala som miesto, kontakt a názov tímu. Problém je, že som nemala čas všetko si poriadne naštudovať.“ Mala som dvadsaťštyri hodín na

zaučenie Kelly a hneď som sadla do lietadla. Prepadla ma únava. Chcelo sa mi zívvať. „Ledva som sa stihla zbalit.“ Alebo sa vyspať. „Našťastie, poznám šikovného maniaka, čo nemá problém so šibeničnými termínmi, pretože novinárčina je jeho práca a poslanie.“

„Kariérne výhody,“ zamrmlal môj najlepší kamarát a v jeho hlase som počula niečo, čo som nepoznala. Zamračila som sa, ale skôr než som sa ho na to stihla opýtať, pokračoval: „Rád pomôžem, ale chcem ti najprv povedať, čo si o tom myslím.“

„Na túto výhodu som celkom zabudla,“ povedala som vážne.

„Myslím si,“ pokračoval, moju poznámku ignoroval, „že vyhostiť vlastnú dcéru pre takú hlúposť je poriadne trápne.“

„Prosím,“ zhlboka som sa nadýchla, „váž slová.“

„To som sa krotil. V skutočnosti si myslím, že tvoj otec je ničomník.“

Napätie, ktoré ma opantalo, sa zdvojnásobilo.

Matthew nikdy nemal rád môjho otca, rovnako ako môj otec nikdy nemal rád jeho. Neobviňovala som ani jedného, ani druhého. Boli rozdielni ako nebo a zem. Deň a noc. Voda a olej. Aj ja som bola iná ako Matthew. On bol otvorený, šarmantný, všade ho bolo plno, zatiaľ čo ja – a teda aj môj otec – sme boli odmeraní, kritickí a až priveľmi pragmatictí, aby sme život brali s humorom ako Matthew. Smiech a chichotanie som nepovažovala za dôležité. Aspoň nie vo svojom svete.

Bolo mi záhadou, ako sme sa vôbec spriatelili. Môj najlepší priateľ to však videl inak. Od nášho prvého stretnutia v rade v predajni sendvičov Doña Clarita mal vo svojich zámeroch jasno.

Chcel ma zbalit'. Premerala som si ho a vážne sa ho spýtala, či nie je sfetovaný. Vybuchol do hlasného smiechu a povedal: *To sa mi páči. Držíš ma v strehu.*

Odvtedy sa z nás stali nerozluční kamaráti.

„Môj otec má pravdu,“ povedala som, „na tom otrasnom videu chrčím a vrčím, keď trhám hlavu tímovému maskotovi klubu, pre ktorý pracujem.“

„Je to zábavné. A svet je teraz proti tebe, ale ľudia sa v tebe vidia. Stotožňujú sa s prejavom ženského hnevu.“ Zase ten ženský hnev. „Ak už, je to posilňujúce. Rozhodne nie zahanbujúce.“

Zahanbujúce.

Je to lepšie, akoby si prosila o špeciálne zaobchádzanie po tom, čo si mňa a celý klub zahanbila.

Preglgla som a ignorovala hrudu v žalúdku pri spomienke na otca. „Určite o tom vieš viac, ale snažíš sa mi to prikrášliť.“

„Addy, na internete som videl aj horšie veci. No tak ste sa pobili.“

„Nebola to bitka,“ prehodila som a zamračene som si prezerala aplikáciu s mapami v telefóne. „Matty, a nevolaj ma Addy. Cítim sa potom ako decko.“ Nezáležalo na tom, či vyšli z úst môjho bývalého, alebo môjho najlepšieho kamaráta. Jednoducho som neznášala, keď ma volali inak ako Adalyn.

„Fajn,“ odsekol, ignorujúc môj tón. „Takže to nebola bitka, ale hádka –“

„Nanajvýš potýčka.“

„Takže ste sa pohádali – nanajvýš – so Sparklom, potom nejaký idiot zverejnil klip v dákej aplikácii a teraz je z toho mimo celá generácia Z. No a čo? Každý chce byť obľúbený u zoomerov. Točia sa tam peniaze. Pravdepodobne si ich obľúbená mileniálka.“

„Som skôr na hranici. Takže v každom prípade som zileniálka, nie mileniálka.“ Znova som skontrolovala telefón a rozmýšľala, prečo sa cesta kľukatí a zeleň na oboch stranách hustne. Nečakala som, že budem stúpať tak vysoko. „Bez ohľadu na to, video malo dnes už skoro osem miliónov pozretí. A keď som si to overila u svojej asistentky, povedala mi, že dnes v priestoroch Flames snorili paparacovia. Paparacovia. Akoby som bola bohvieaká celebrita spred dvadsiatich rokov, ktorú natočili in flagranti a nahrávka sa dostala na verejnosť.“

„A pozri sa, ako to dopadlo s Kim Kardashianovou. Teraz je bohatá, má svoju značku, množstvo bývalých, a čoskoro aj právnický titul.“

„Matthew,“ upozornila som ho s výdychom. „Nebudeme diskutovať o tom, prečo si myslíš, že Kardashianky sú to najlepšie, čo sa zrodilo v dvadsiatom prvom storočí – opäť. Nielenže nemám záujem stať sa jednou z nich, ale ty si nimi posadnutý len preto, že majú...“ odmlčala som sa, „veľké zadky.“

„Oceňujem aj ich podnikavosť,“ odvetil s teatrálnym nádychom. „A okukovať zadky nie je zločin. Počúvaj, paparacovia sa pravdepodobne len snažili zachytiť Williamsa alebo Pereza, ako idú na tréning. Som si istý, že tvoja asistentka to nafúkla, lebo jej to povedal David. Odkedy ho prijali, robí tvojmu otcovi poskoka, hoci ty by si ju miliónkrát lepšie zvládla. Ale to je typický Andrew. Malý b...“

„Už si pridlho v Chicagu,“ stopla som ho. Ako sa ironicky ukázalo, David nikdy nebol otcovým prisluhovačom. Namiesto toho – zastavila som sa. „Nepamätám sa, kedy naposledy hráčovi Flames venovali takúto pozornosť.“ Začula som vŕzganie kože a pozrela sa dolu. Volant som zvierala tak pevne, až mi prsty zbeleli. Vydýchla som. „Otec mi robí lás-kavosť, keď mi dáva šancu napraviť to. Šancu vykúpiť sa.“